

– Ma pishtine! E choreda isi baht te zhivizinen.

– Nakam la! Nakam la me khereste! Marsh! Marsh! Nasht! Ka zhav te tasyoa man ko pai! Ka obesinav man! Me kesentsa nakam te kidav man!

Gelo. Katar-kutar, lile e chhaye. O rom vazdela te kerel biyav. Nay maro te han. Zhala o rom del la gurnen, del la bakren, del la kaa... vsichko. Saglasisilo pe chi ka den la. Ha kate, ha kote, lel nashel ko gava... Nakamela i chhay. Leski day, o dat pharavena pes, mudarena pes holyatar.

– Me kibor pare te dav, kibor habe te dav! Tu man kibor hoi dien! Oy te nashel avere gavende!

Kibor shundyom – kibor vakeraa tuke.

ЛЮБОВТА Е БОЖА РАБОТА

Имало някога една стара жена към 80 години. Имала една внучка, която каза:

– Бабо, какво правиш?

– Ами какво да правя? Сега си.

– Душата ми иска пита да направя.

– Че кой ще ти направи? Кой ще се занимава с пита! Ха! Има хляб – яж!

– Не, не, не! Искам да си отчупя топла пита, да си сложа сол, чубрица и да ям.

Внучката каза:

– Какво я прихваща тая старица?

Направила една пита и я сложила да се пече.

– Бабо, да сложим фасул да ври?

– Ще сложим.

Били яли чорба.

– Аз не искам фасул. Искам чорба.

Бабата сложила фасула да ври в едно гърне. Отпред жар, отзад пук, пук, пук – спукало се и оттам излезли деца, деца, деца. Десет, петнайсет деца излезли.